

Olomouc 3. 9. 2023

Bratři a sestry,

Mně však Bůh mi ukázal ... Bratři a sestry, jak vám znějí takováto slova? Proč je apoštol Petr vyslovil? Copak si neuvědomoval, jak je to ošemetné? Copak nevěděl, jak to jeho vidění plachty, snášející se z nebe na zem, plně nečistých tvorů je osobní, jedinečné a nepřenosné?

Možná se nám to nezdá, nebo si to málo uvědomujeme, ale církev nebyla nikdy jednotná a to ani ve svých počátcích. Již v prvním století, již v první generaci křesťanů byly v církvi různé proudy a hnutí. Jiná byla skupina kolem Petra, jiná kolem Jakuba nebo Štěpána. Pak byli křesťané z židů a křesťané z pohanů, existovaly Janovské sbory, v nichž vzniklo Janovo evangelium, epištoly Janovy i Zjevení, v prvních třech staletích vznikaly různé teologické školy- třeba antiochenská a alexandrijská podle toho, jakým způsobem vykládaly Písmo. Byly skupiny v dnešním slova smyslu konzervativnější i liberálnější. Domněnky o jednotné církvi kdesi na počátku jsou iluzí. Různost křesťanů, pestrost jejich důrazů a vyjádření víry, ale také problémy a konflikty z toho plynoucí nám odhaluje již Nový zákon.

V dnešním vykládaném příběhu ze Skutků apoštolských se nám ta původní rozmanitost jen potvrzuje. Petr je konzervativec. Poměrně velmi dlouho mu trvalo, nežli pochopil, že křesťané mají jít i k pohanům, nejen k židům. A i poté, co to pochopil, stejně jeho kázání jeruzalémským křesťanům naznačuje, jak obtížně a nesamozřejmě se rodilo přesvědčení, že i ti druzí, kteří nejsou zrovna v tom našem společenství a neznají zrovna ty naše tradice, mohou být taky spaseni. A vlastně se těm křesťanům, kteří byli dříve židy, ani moc nedivíme. Vždyť jejich identita vyvoleného lidu byla velmi jedinečná. A teď jim bude někdo vykládat, že už vlastně nezáleží na tom, byl – li někdo dřív pohan nebo žid! A co teprve, když později zaznělo, že je možno si odpuštět dokonce i obřizku a židovské rituální předpisy a přesto zůstat před Bohem čistým člověkem! Dnes se nám tohle zdá samozřejmé a jasné, protože to dávno není náš problém. A přesto i dnes se setkáme občas v ekumenických vztazích s určitou rezervovaností jedněch vůči jiným. A nejen v rámci hlavních křesťanských proudů a tradic, ale i v rámci protestantismu. A někdy dokonce i v rámci jediné církve nebo jediného sboru.

“Mně však Bůh ukázal...” Přiznejme si, že jsou to slova zprofanovaná. Když je dnes někdo před námi vysloví, nemíváme k takovému člověku příliš důvěru. To proto, že když někdo řekne „Pán mi to či ono ukázal“, bývá za tím často vůle zcela soukromá, osobní zájem, svatými slovy posvěcen. Třeba odejít z jedné církve a najít si jinou. Ale bratři a sestry všimněme si velice dobře, co zde v tomto příběhu ze Skutků apoštolských ve skutečnosti Pán Bůh Petrovi ukázal. Ne to, že má církev rozbít, ne to, že má položit nějakou dělicí čáru mezi ty „svaté“ a „nečisté“, ale zcela naopak. On mu ukázal, že **jakákoli dělicí čára už není, prostě neexistuje. Ukázal mu, že on nikomu nestrání a nenadržuje a i pohané, kteří byli pro židy nečistými psy, mají stejný přístup k Bohu skrze Krista.**

Ukázal mu, že hradby jsou zbořené. Ano. Bůh ukazuje skrze Krista směrem ke sjednocení, smíření, ukazuje směrem k odstraňování předsudků. Neposvěcuje naši zbožnou lidskou pýchu a touhu po výlučnosti. Tak jako ty Petrovy, i naše konzervativní oči zbavuje jejich klapky a ony prohlédnou a přijmou radostnou a osvobozující zvěst, že skrze Kristovo dílo spásy nemá nikdo výlučné postavení, nějakou Boží protekci.

„Bůh nikomu nestrání a v každém národě je mu milý ten, kdo v něho věří a činí co je spravedlivé.“ To je přece radostná zvěst. Tohle Bůh Petrovi ukázal. A my můžeme dodat, že je tomu i dnes tak. A nejen v každém národě, ale v každé církvi, v každé tradici i každé kultuře. Kraličtí to překládají: „Bůh není přijímač osob.“ To ale není příliš srozumitelné. To původní slovo by se ale dalo přesně přeložit: **“Bůh nepozvedá ničí obličej.”** To už je jasnější. Bůh nikomu nenadržuje, nemá oblíbence, svoje favority, Bůh nekrouží kolem jedněch, aby jiné přehlížel a oni aby pak mohli pozvednout obličej nad ty ostatní. Nikoho nevynáší, aby jiné snížil. Když někoho Bůh vyvoluje, tak to neznamena privilegium, ale službu. Koneckonců tento důraz zní i z našeho úvodního žalmu: „Chvalte Hospodina všechny národy.“ Anebo ve známém textu z Izajáše „Národy budou proudit na Sijón.“

Bůh nikoho nepozvedá nad jiné. Neznamena to náboženskou lhostejnost a bezbřehost. Ale je to o tom, že Kristovo dílo spásy je pro všechny. Ke Kristu smíme zvat každého. A nemusíme se nad nikoho vypínat. Nikdo nás nemusí štvát ani provokovat, nemusíme se nikoho bát ani vůči němu zaujímat obranný postoj. Zvěst o tom, že Bůh nikoho nevynáší nad jiné, nás má vést k pokoji, velkorysosti, velkodušnosti, má rozšířit naše srdce směrem ke komukoli.

Růst církve ve Skutcích je důsledkem vylití Ducha svatého, události Letnic. A růst znamená zároveň srůstání v jednotu. Ano, je to různost v jednotě. Různost usilující o jednotu. Ne různost jen vymezující se a srovnávající se s jinými.

Vždyť Kristus odstranil svým dílem spásy všechny bariéry mezi člověkem a Bohem a stal se všem prostředníkem ke spáse. V jeho blízkosti je dost místa pro všechny. Bez rozdílu národa, kultury, tradice, způsobu myšlení, sexuální identity. Ano, i tudy vede cesta. Ve starověku byly jiné bariéry a příkopy mezi lidmi a dnes jsou zase jiné. A Kristova náruč je pořád stejná. Zve nás navzdory všem rozdílům, které si mezi sebou tvoříme hlavně my sami.

A i dnes a tady nám jeho Syn prostírá stůl a zve, abychom společně okusili, jak je dobrý. Všichni společně smíme jíst a pít z jeho stolu. Ať už jsme kdokoli a jacíkoli. Amen.

Modleme se. *Pane Bože, tvůj Syn nemyslel na svou slávu a svůj prospěch, ale myslel na naši záchranu. Nechtěl zbohacovat a naplňovat sebe tak jako my, ale vyprázdnil sebe sama pro nás. Varuj nás povýšenosti, chraň nás před našimi vysokými obličejí a naparujícími se rameny. Nedopusť, abychom své lidské ambice prohlašovali za tvou vůli, ale uč nás pokorné službě jedni druhým, jako i těm, které chceš teprve ke spáse přivést. Amen.*